

Chọn lựa

» Tác giả: Nguyễn Hoàng Đức

Trăng sáng huyền diệu, những ngôi sao lấp lánh hoà điệu cùng tiếng sóng thì thầm.

Qua vòng tay chàng, tôi bị cuốn trôi vào một vũ trụ huyền ái đang xông hương mờ ảo. Chàng vẫn kể, giọng chàng trầm bổng đầy quyến rũ. Từ mái tóc vẻ hoang dã, hơi thở, bờ vai ghè xiết và bàn tay hua lên nhẹ nhàng nửa hữu tình, nửa lãnh đạm, tất cả cùng tự nhiên bày tỏ ý tưởng của chàng. Chúng cuốn hút như một luận lý chẳng lô gích nào cả. Thế mà, dường như thể chúng đang hoà nhập vào lô gích của vũ trụ toàn thể, như một mãnh lực âm thầm êm dịu quyến rũ tâm hồn tôi vào hoà điệu hiển hiện của âm thanh vạn vật siêu hình. Hoà điệu của ái tình TrỜI đất. Một hoà điệu bi nhiệm không tài nào cưỡng nổi.

Quả vậy! Trái tim tôi tố cáo rằng, tôi khó có thể bước ra khỏi sự chọn lựa của chàng. Mọi vật, từ những vì sao, cây cỏ, cho đến những hòn sỏi đang lạo xạo dưới chân tôi, tất cả như đều vào hùa với chàng – Tôi cảm thấy cô đơn, yếu ớt làm sao!

- Ta đi về phía kia em! – Chàng chỉ góc cây đa nơi có bờ tường hoang phía xa đề nghị.

Tâm thức tôi đảo lộn, cảm giác trần trối, khó chịu vụt đến. Đầu gối tôi bồng mồi rã rời ... “Trời ơi” Tiếng than của tôi bị bóp nghẹt từ trong tim...”Liệu có đúng là vẫn còn đường mòn mồi đó?. Tôi tự hỏi. “Phải chăng chàng cũng chỉ là đàn ông? vẫn là thứ đàn ông đó...? Phải chăng hành tinh này chẳng có nổi một ngoại lệ nào”...

Hoài niệm trong tôi vụt sống trở về cảm giác bi đát ê chề của những tình yêu đã qua. Khởi đầu là vị bác sỹ nhỏ thó, rồi đến chàng kỹ sư láu táu, kế đến là một thi sỹ đầy vẻ phách lối ... còn những ai tôi không muốn

nhớ tới nữa. Tất cả bọn họ đều đưa tôi qua gốc cây, đến sát bờ tường ... Khi không còn khoảng trống nào phía sau tôi, xung quanh tôi, khi những bờ tường bên những vách đá cheo leo như đang vây hãm con người khỏi cộng đồng, khi không một ai có thể giúp được tôi, họ dẫn đến vừa hỏi vừa nói “Em có yêu tôi không!”. Không một lần khác đi. Không bao giờ câu nói được đảo ngược lại như sự thiết yếu của một trái tim khát khao phóng rọi tình yêu đến trái tim người khác.

Tôi chợt ném cái nhìn thương xót xuống đôi giày cao gót. Lần nào cũng vậy, khi vùng chạy khỏi những vòng tay lần lượt, trôi treo chân trên cát sỏi để lại những chiếc giày rách nát, gãy gót, nằm cong queo trên bờ đá lởm chởm vô tận, vắng bóng nhân loại này.

Tôi thở gấp, tôi muốn vùng ra khỏi cánh tay đang khoác lấy tay tôi. Cần thoát khỏi việc có thêm một kinh nghiệm đau đớn nữa. Khuôn mặt chàng vẫn bình thản, lời nói vẫn tha thiết, dịu êm. Hình như nó đang thừa thốt dần trong vẻ hồi hộp. Đột nhiên tôi quyết định sẽ rời bỏ chàng khi đi tới gốc cây

...Bóng cây đã rút lại sau lưng tôi, tôi vẫn chưa thoát nổi khỏi chàng, chàng như một mắt lưới đầy keo dính kết càn khôn. Tôi mạo hiểm chờ đợi kết cục. Chàng là ai? Có thực chàng là một cá sinh nhập thể cùng vũ trụ?

Bước ra khỏi bóng tối nơi bức tường hoang hắt xuống, tôi rơi vào một vũ trụ hon mang đầy ắp ánh trắng cung những đóm mồi ngũ sắc bông bênh... Một vũ trụ bất khả lý hội!

Chúng tôi dừng chân trên bờ cát lóng lánh ánh trắng. Chàng đã thôi nói từ lâu, nét mặt hồi hộp, ưu tư. Cánh tay chàng chuôi khỏi tay tôi. Tôi cúi xuống sửa mái tóc để vượt thoát đôi mắt hút sâu đầy đam mê, tự tín của chàng.

Gió thổi lồng lộng.

- Anh yêu em! – Chàng thì thầm khó khăn, nỗi khó khăn thai nghén.

Đất trời quay cuồng, vạn vật như tan vỡ.

- Không! Tiếng đáp vượt khỏi trái tim ép nén vô thức của tôi. Nó xuất hiện như một phản ứng tự vệ của những kinh nghiệm bi đát. Hơn thế, nó không chỉ là kinh nghiệm từ chàng bác sỹ và tay nhà thơ, nó khởi nguồn từ hang hầm siêu nhiên nào đó. Như con thú bị săn đuổi tôi tìm hướng thoát.

Tôi ngoái lại phía sau, bóng tôi đổ thành vệt dài trên bờ cát mở ra vô tận. Xung quanh tôi ngập tràn ánh trắng và gió. Ngoài kia, những ngọn đèn trên

thuyền các ngư dân nhấp nháy. “Không! Tôi không cô đơn!”

Chàng đã dời đi, bốn liêu xiêu trên bờ cát, mờ nhạt rồi tan loãng vào sóng biển.

- Anh! A...nh! Tôi xé gió lao về phía chàng. Em yêu anh! Ôm lấy cổ chàng tôi thốt lên vội vã như sợ chàng bay mất.

Sau thoáng lưỡng lự, vuốt mái tóc tôi, chàng thì thầm hỏi:

- Em đã quay lại đây ư?

- Vâng! Em đã lựa chọn khi em được tự do. Và em đã lựa chọn anh!

- Có chắc không?- Mắt chàng ánh lên vẻ trêu chọc.- Em lựa chọn anh hay em lựa chọn tự do?

- Cả hai! Tôi đón nhận đôi môi nóng bỏng từ tôn của chàng. –Anh xem kia!–Toi thì thào vào tai chàng.- Những ngôi sao nhỏ mới đáng yêu làm sao! Chúng đang tự do trao cho nhau những lời tỏ tình.

- Em thật đáng yêu!- Chàng nói. Bóng chàng ấm áp quàng lên bờ vai bé bỏng của tôi... Chàng thủ thỉ- Tất cả là như thế em ạ! Bản tính của vũ trụ là tự do.

Những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời mỉm cười như một lời thách đố.